

*Для Мирослава, Єгора,
Ксенії, Софії, Діани та Олі*

|

— А-а-а! — біжить Жук. Очі — як буква О.
Рот — як буква О. І обома руками робить О,
вішаючись на мене.

— Жуку, ти!!! — приголомшено відскакую
від дверей. — За тобою женуться?

— Якби ж то! — вимахує кросівками, які
тримає в руках. — Дивися, — падає на під-
логу й підіймає ногу. — Бачиш?

— Ого! — червонюща бурулька росте
на очах.

— Велика? — він вовтузиться по підлозі,
намагаючись підвести стопу. — Болить, наче
нога зараз відвалиться!

— А що це таке? — роздивляюся. —
Змія вкусила?

— На бджолу наступив, — кривиться. —
І найгірше, що її вже немає.

— Ти її розчавив?

— Та ні! Вони ж штрик жалом — і все,
дохнуть! — тримається за стопу, дмухає
на неї.

— Може, холодне прикласти? Принести?

— Головне — жало! — він тягне ногу. —
Глянь, чи лишилося? Якщо воно там, то її
кінець. Із жалом відривається частинка кишеч-
ника. І все, гаплик. Ну що там?

— Мені не видно. А яке воно, те жало?

— Чорненьке. Ну, є? — Жук гнеться так,
що вже сам схожий на букву О.

— Так, є.

— Навіщо я зняв кросівки? Хотів підій-
ти тихо, щоб роздивитися одного жучка. Тут
хоп — і наступив. Халепа!

— Тобі треба в лікарню! — виявилось,
що льоду в холодильнику немає.

— Що ти! Хоча, я чув, що від укусу
гинуть.

— Жуку! Не мели такого! Я не вірю,
що ти отак від укусу...

— Я — ні. У мене нема алергії. Але жало треба витягти. Неси пінцет!

Я знаю, що жало витягувати мені. І я маю впоратися. Жук ніяк до стопи не дістане. По-перше, він неповороткий. По-друге, жало посеред ступні. Незручно. Мені трохи тривожно, але допомагає думка, що я рятую друга. І щоб не так хвилюватися, уявляю себе медбратом. Плюю на долоні. Розтираю. Обережно дістаю пінцетик із маминого манікюрного набору. Дмухаю. Уявляю, що ми в лікарні.

— Ну-ну, — ступня Жука в мене просто перед носом, рука трохи трясеться, але пінцет затискає чорненьке жало, і я справді його витягую.

Ніколи б не подумав, що тямлю в такому.

— Єс! — розглядаю. — Яке цікаве!

Жук піднімається, теж роздивляється жало. Він примружує око і складає губи дудочкою.

— Не можу зрозуміти, який вид бджоли був, — бере жало на палець. — Зберегти треба.

У ванній Жук підставляє ногу під кран. Вода летить усім напором.

— А-а, пече! Васю! Я ж узагалі чого в ту траву пішов? Я ж до тебе йшов. А тут жучок якийсь. Але я хотів сказати, Васю: моя мама знайшла якусь нову роботу. І ми скоро переїжджаємо.

Я вже не почуваю себе сміливим, як медбрат. Мені стає гаряче. Прикласти б лід до чола. Жук переїжджає? Але ж Жук — мій найкращий друг!